

CARME RUIZ AGUINAGA Membre de la Comissió d'Urbanisme i Mobilitat

La Llei de transparència (09/2014)

comissió
d'urbanisme
i mobilitat

Aquesta llei constitueix una oportunitat única perquè les institucions públiques evolucionin cap a nivells màxims de rigor i exemplaritat, però introdueix algunes incògnites sobre les quals caldria reflexionar entre tots.

El passat mes de gener van entrar completament en vigor les prescripcions de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, coneguda com a Llei de transparència.

Aquesta llei constitueix una oportunitat cabdal per modernitzar totes les nostres administracions i posar en valor la funció pública. Efectivament, i simplificant molt, podríem dir que darrere l'opacitat podem trobar un bon funcionament o no. Però darrere la transparència només hauria de poder existir una Administració eficient, que incentivés la participació, que millorés la informació i la gestió pública i que

garantis el retiment de comptes i la responsabilitat. Perfecte. Res que el sentit comú no aconselli. El fet d'haver de mostrar la tasca pública obligarà a la implementació de sistemes de millora en els nostres processos, i aquest fet esdevindrà una autèntica palanca de canvi per a una migració de les nostres organitzacions públiques cap a models de gestió més professionals. Tot això no pot ser rebut més que amb optimisme. Però suggereix alguns elements sobre els quals hauríem de reflexionar:

El naixement de la llei. Ja tenen alguns anys (i dècades) les crides a la transparència procedents d'organismes internacionals. Que ara vegin la llum tant

la llei catalana com l'espanyola (un any abans) només es pot entendre des de la reacció als casos de corrupció que s'han conegut arreu. Aquest és un estigma del qual li costarà desprendre's.

El calendari de les obligacions que estableix la llei. La llei catalana és molt exigent en aquest aspecte. És evident que no partim de zero, però no s'ha previst la dificultat que, per a la majoria d'organismes afectats, implica conjujar el dia a dia amb la seva implementació que, si es pren seriosament, representarà un canvi fonamental i en positiu. Ens trobem davant una oportunitat única, tot i córrer el risc de semblar ingenus. Començarem ja incomplint-la?

Aquesta llei constitueix una oportunitat cabdal per modernitzar totes les nostres administracions i posar en valor la funció pública

Una ombra que es comença a percebre: la por entre els que signen documents que han de ser públics. Qualsevol que treballi en la *res* pública sap que de vegades cal assumir decisions complicades que sabem explicar mentre ens movem en entorns tècnics. Suportaran un escrutini públic constant? El fet de saber-nos sotmesos a aquesta anàlisi contínua, no ens abocarà a una Administració immobilista i poc flexible?

I, finalment, si tot ha de ser tan transparent, tan explicable, tan objectiu..., on queda el marge per a la decisió política? Què fa millor el nostre sistema respecte d'un de tecnòcrates que apliqui fil per randa aquesta llei?

Cal insistir que aquesta llei representa una gran oportunitat per millorar les nostres institucions. Treballem per fer desaparèixer les ombres que s'hi poden projectar.